

I'm
Catalan
I love
freedom

Benvolguts Membres del Parlament Europeu,

Em dic Toni Strubell. Sóc professor universitari i coordinador d'una organització titulada Comissió de la Dignitat, que intenta recuperar arxius, biblioteques privades i tota mena de documents confiscats per Franco l'any 1938-39, i tornar-los als seus propietaris legítims, tant a Catalunya com arreu. El meu pare era anglès, i la meva mare és catalana. He passat quasi tota la meva vida en un dels dos països. En el curs de la meva vida m'he adonat de com han estat de diferents les maneres que el destí ha tractat les dues petites nacions a les que pertanyo, i les seves cultures.

Mentre que una de elles ha esdevingut una nació emancipada, capaç de jugar un paper en l'Europa actual, i amb una llengua completament universal, l'altra és un país mancat dels drets democràtics més elementals, drets que les altres nacions europees tenen des de fa molts anys.

Avui han vingut catalans aquí perquè sempre han estat presents quan la causa de la llibertat ha estat en qüestió. Fou una de les primeres nacions a combatre el feudalisme. S'oposaren a la monarquia absoluta en la Guerra de Successió. Foren dels primers a oposar-se al feixisme en els anys 30. Hi hagueren més víctimes catalanes a Auschwitz i Mauthausen que de molts altres països europeus, i fou gràcies a un fotògraf català, Francesc Boix, que el món s'assabentà dels horrors del segon camp esmentat. Els catalans sempre han considerat les causes humanitàries i la seva llibertat nacional com formant part de la mateixa causa.

Diuenge passat, el conegut periodista català Joan Barril va escriure en la seva columna de El Periódico: " Estem contents que hagi caigut el mur de Berlin, però el "Valle de los Caídos" (la tomba d'estat de Franco), encara continua amb tots els honors. Ens commouen les històries heroiques dels alemanys fugitius que s'escapaven de Berlin Est" continua Barril", però els jutges espanyols encara es neguen a fer justícia a la Memòria Històrica. A nosaltres ens agrada proclamar el nostre odi per Hitler, però hi ha moltes ciutats que encara tenen avingudes que porten el nom de Francisco Franco, un dictador que no va tenir cap problema en enviar tropes a lluitar al front de Rússia." Algunes ciutats encara tenen el dubtós honor de tenir noms de carrers dedicats a algunes unitats militars que lluitaren contra els Aliats en la Segona Guerra Mundial.

Alguns creuen que això és accidental i anecdòtic. Comenten que ara s'ha promulgat una llei per suposadament corregir-ho. Però no és cap accident. La llei a la què es refereixen no fa cap esforç per tal d'aconseguir regeneració democràtica- tal com es feu a Alemanya, Argentina i Sud Àfrica quan va retornar la democràcia. Per començar, aquesta llei no anul·la, ni simbòlicament, les penes de mort i presó aplicades a centenars de milers republicans al final de la Guerra Civil. Per més increïble que sembli, el Fiscal de l'Estat a qui es feu responsable de prendre la decisió sobre aquesta llei és un dels Fiscals militars més sanguinari d'aquesta època de represàlies. Encara més preocupant és el fet que el president Zapatero hagi declarat públicament que anul·lar aquestes penes representaria qüestionar-se els fonaments de l'actual Constitució espanyola. Entre les milers de penes que encara estan vigents - al cap de seixanta nou anys- hi ha la del

president de Catalunya- Lluís Companys. La nova llei declara que la "rehabilitació" ha d'estar basada sobre un humiliant document de bona conducta per tal de poder donar "proves disculpatòries" per a els seus familiars. Es poden imaginar l'Angela Merkel rebaixant-se a tal complicitat amb els hereus de Hitler i Mussolini, prenent la pseudo-rehabilitació dels seus oponents democràtics alemanys o italians? Això només pot passar a Espanya, on la néta de Franco apareix constantment en els mitjans informatius, com televisió, i on negacionisme no és un crim sinó més aviat una pràctica regular, tal com ha comentat recentment Alex Rietman, locutor de la ràdio holandesa.

No. No és cap accident. Això és prova del dèficit democràtic que Espanya arrossega. El món hauria de saber que l'única persona que està esperant ser jutjat en relació amb les fosses comunes - la immensa majoria de les quals (inclosa la de València amb més de 26,000 víctimes) encara s'han d'investigar- és l'únic jutge que va intentar que es poguessin investigar. S'hauria de saber això a Europa. Per què li és absolutament impossible a Espanya sobreposar-se al seu passat autoritari? I per què Europa fa cas omís a tot això, contrastant amb les recomanacions del Comitè pels Drets Humans de les Nacions Unides, que l'octubre del 2008 va produir un document insistint que Espanya fes justícia amb les víctimes de Franco, i denunciant el fet que una llei del 1977 atorgués amnistia a tots els crims comesos durant la dictadura?

Catalunya es veu forçada a viure dins d'un estat on els barems democràtics són absolutament inacceptables. El genocidi cultural que es va practicar contra nosaltres durant quaranta anys encara avui no ha rebut cap reconeixement oficial creïble, ni cap intent seriós de demanar excuses.

Com els jueus, en certs moments de la història, o els Kurds, Tibetans o Armenis, som caça major pel que fa a racisme i discriminació racial. El suport més important que tenen ara, el Rei Juan Carlos, l'any 2001 es va atrevir a dir que la llengua castellana no s'havia imposat mai enlloc del món, insultant així moltes persones sud i centre-americanes que tenien llengües nadiues, i catalans i bascos. Encara ara el català està prohibit en el parlament espanyol, malgrat ser la llengua de quasi un de cada cinc ciutadans espanyols. Ara mateix la única televisió completament catalana està essent desmuntada per la Guardia Civil a València, malgrat les recomanacions de la UE del contrari. Durant quaranta anys Franco va prohibir el català de tot el que era vida pública.

La sensació de estar sense defensa que els catalans senten no és broma. Fins i tot el president català ha anat dues vegades a Madrid per parlar de la desafecció creixent que molts catalans senten envers Espanya. Crec que està ben justificada. Els catalans no poden exercir drets tan bàsics com el de poder decidir sobre el seu futur. Una elecció popular celebrada en una vila el 13 de setembre passat va donar un 96.7% del vot en favor de la independència. Aquest resultat ha de ser un crit d'alarma per a tots. Els catalans no són feliços, i tenen totes les raons per no ser-ne. Ja sé que Europa es mira amb sospita els moviments nacionalistes. El que em fa sospitar a mi més, però, és que l'immens dèficit democràtic al que està sotmesa Catalunya aixequi tan poques sospites a Europa. Pel que fa a aquest tema, el Tibet i Kosovo han tingut molta més sort. Espero que les eleccions populars que es preparen pel 13 de desembre, tal com les impressionants manifestacions celebrades a Barcelona el 18 de febrer del 2006 i el 1 de desembre del 2007, donaran una nova oportunitat al món per adonar-se que quelcom està passant a Catalunya pel que fa a la absoluta supeditació al desgovern espanyol, vergonyosa xenofòbia, i abús cultural i econòmic. El mur de Berlín no ha estat l'últim obstacle a la llibertat d'Europa. Hi ha encara un formidable mur a Espanya contra el poble català. La solució d'aquest problema estic segur que ajudarà a promoure la causa de la democràcia bàsica i drets humans a la Unió.

Toni Strubell

(lector de la Universitat de Deusto i coordinador de la Comissió de la Dignitat).